

Prvi oblak.

(Spisal Ivo Trošt.)

Draga Vika! Tretji mesec se že nagiblje h koncu, kar ti sporočam teden za tednom le vsakdanjosti, pogrevam same neslanosti, ki se zdé seveda imenitne mladim zaljubljenecem. S tem listom se začne drugače; v njem je rešitev moje obljube: kako sem bila prvič navskriž s svojim soprogom. — Kaj? Danes pravim: s soprogom — navskriž — prvič! Kako naj se izrazim? — Ne s soprogom! On mi je sedaj nekaj drugega; ne navskriž — ne prvič, marveč zadnjič. Tu imaš moj dnevnik; vse je v njem tako napisano, kakor mi je narekalo užaljeno, razburjeno srce; pisano seveda zame. A, da izpolnim prostovoljno obljubo, pisano je tudi zate. Ničesar nečem iztrgati, ničesar ne zamazati s črnilom, ničesar ne razodeti v tem listu. Ljuba moja Vika! Vzemi in beri in sodi, za kako bridko in dragoceno izkušnjo je bogatejša tvoja Netka.

1.

V prvem nadstropju gostilne „pri Petelinu“. — 22. mal. srp. 1897.

Uničeno vse! V tej grozni soparici in tako naglo! Vsa se tresem. Saj ne morem več pisati. — Strani od njega, strani s tega nesrečnega kraja! Toliko sramote! Raje smrt, kakoršnokoli smrt! Sedaj šele vidim: slepa sem bila, stokrat slepa, da me je ujel ta kmetiški doktor. Kaj pomaga njegova profesorska učenost, njegova doktorska čast, ki še z vso novodobno obleko vred ne more zakriti — kmeta. Kaj razume profesor in doktor in kmet, kako se pripravlja in kako lahko se skvari čebulna polivka! Škoda, da mu nisem ž njo pobila butice, ko me je začel dražiti, da sem ga hotela iznenaditi — s pečeno polivko! Pa samo malce, malce — skoro nič ni bila zažgana. Še vse premalo krožnikov, skled in kozic sem pobila; naj nakupi druge, naj si poišče drugo kuharico;

gospodinje druge ne dobi tako brž. Zakaj me je ujezil, zakaj se mi je še smejal v moji sveti, res, sveti jezi, da ne rečem seveda samo: razdraženosti? Vse steklenice z mize sem mu zmetala pod noge, kupice ob zid, vino ob tla. To je gledala naša Tončka in se čudila, češ: nikdar nisem mislila, da zna naša gospa tako gospodinjiti in svojega moža tako spraviti pod noge. Ha, ha! Vina se mu je škoda zdelo, seveda; kako se je cedila po tleh sladka kapljica! Vino ima rad, seveda, žene ne bo več rad imel, ker je ne bo. Seveda! In to je najlepše! — Ti duša ti, neumna, surova, kmetiška! Kako ročno me je objel čez pas, peljal h kuhinjskim vratom in postavil čez prag, pa zaklenil za menoj! Še govoril ni mnogo: „Na! Za nekaj časa bo drugače!“ je rekel, nič več. — Vem, vem, da bo drugače. O, ta sramota! — Čakaj, Slavko! Poslej bo res drugače. Nasitil si se s kosilom, ne dvomim, saj jaz ga nisem pokušila. Dober tek! Ali té ne zabiš, dokler boš doktor in profesor. — Meni ni več mari kosilo, nista mi več mari ne ti, ne tvoja kuhinja. — Sedaj vem, da je že od izpitov med prijatelji. Treba pogledati na stanovanje, popraviti svoje reči, pa naravnost k mami domov od tega suroveža. Rajša doma lačna in zaničevana, nego da bi me ta kmetiški doktor sramotil in suval skozi duri. Najprej brzojavim, potem še pismeno naznanim grozno nesrečo. Jutri že vzamem od tukaj svoje stvari, in ž njimi pojdem seveda tudi jaz; njemu ne pustim niti črke. Strani, le strani od tod!

2.

Zjutraj, 25. mal. srp.

Jaz revica se nisem zavedla doslej, kakemu čudaku sem se udala. Že to, kako mi je razkril svojo naklonjenost, moralo bi mi oluščiti mreno z očij. Mrzlo je prihajal v

našo hišo, hladno, kakor da je že naprej preračunal dan in uro, ko me popelje pred oltar, je občeval z menoj, hladno se je védel do vsakogar in kazal najrajši svojo črno brado, kamor sem se i jaz ujela, o — da bi se ne bila nikdar! Seveda, moja mama s tisto malo penzijo in z nami tremi hčerkami po sodnem svetniku je bila vesela do skrajnosti rednih pohodov, vesela, seveda, tudi jaz. — Nisem se dolgočasila, dasi mi je bil ljubši — joj, pa koliko! — sosed trgovec, živahen in mlad, zal in vesel — moj skrivni zaročenec. Toda kakšna primera! Ta profesor, doktor, učen in hladan, a oni zadolžen, ljubezniv in boječ! — Pa kdo bi si grenil te trenutke! — Kmet, on je kmet, to trdim in bom trdila. Njegovim očem so se umaknile moje oči v — njegovo brado. To je bilo! Seveda sem se ga branila. Tisti večer, ko sem mu posvetila na ulico (sestra je pa menda ostala nalašč zadaj, ali so ji naročili mati) sem vedela, da bo tako. On je rekel, kakor da je že vse zmenjeno: „Sem nakupil, gospica, kakor ste se izvolili izraziti, vse, kar vam ugaja za opravo stanovanja; kdaj, prosim, želite, da napravimo poroko?“ O, zakaj nisem odgovorila: Nikoli! — Pa sem vedela, da me bo vprašal, in sirota, vesela lastne nesreče, sem mu pritrčila vse, vse. Toda tudi najmodrejši človek ima vedno jedno izkušnjo premalo. Ali se tako snubi izobražena hčerka spoštovanega sodnega svetnika, deklica, dovršivša z vso odliko višjo dekliško šolo, deklica, ki se je vadila kuhe z nado, da bo ž njo lajšala telesne težave mlademu trgovcu — celega pol leta — med drugim se vadila tudi v pripravljanju polivk, kakor citronove, čebulne, hrenove, česnovne, kafrne, sardelne, drobnjakove in drugačnih — legijon! In vse to v slovečem hotelu „Evropa“, kamor je redno zahajal moj mladi trgovec, pa tudi gospodje z bridko sabljo in svetlimi uniformami; saj Netka Medičeva ni bila grda, to lahko rečem. Zato pa sem se spozabila, in moja mati so se spozabili, obljubivši me takemu — neizobražencu, ko se je nezvestemu mojemu prejšnjemu zaročencu zazdelo, da bi bilo zanj ugodneje, seveda, ko bi mu

prihodnja ženka prinesla v hišo namestu lepega obrazka in zvestega srca — pol ducata tisočakov več. Tako se menda po trgovski, prozajiški praksi zravnava lepota, bogastvo in zvestoba, seveda. S takimi nazori se nisem in se ne bom strinjala nikoli. Življenje brez poezije — br! — to ni življenje! In v desetih dneh potem, ko je moj kramarski, skrivni zaročenec založil svoje srce s tisočaki, sem bila v vsi javnosti nevesta prof. dr. Slavka Ržena. — Tudi sem mislila, da ga celó ljubim, da bom imela ž njim nebesa; prav zato so mi ga zavidale tovarišice z mnogimi tisočaki, med njimi Vika, trdeča, da bo najin zakon pravcat golobji roman, v istini pa je — hudičev roman, ki je sedaj — le končan s silo, seveda.

Čudim se, da ni od doma ne pismenege, ne brzogavnega odgovora. Vse je že pripravljeno! Delala sem neutrudoma malone vso noč: obleko sem stlačila v oba popotna kovčega, perilo v veliko torbo, klobuke po škatljah; pisma njegova sem sežgala na luči, in zlatnino — njegove darove — pa še ne vem, bi-li pustila ali vzela s seboj. Nekaj sem pač zaslužila poleg tega pusteža, seveda, no, pa se že premislim. — Šele proti jutru sem se naslonila na okno in nekoliko zamizala. — On je večerjal „pri Petelinu“; škoda, da nisem tudi jaz tam naročila; vsaj bi mu bila pokazala, da se ga ne bojim, da ga preziram, zaničujem, sovražim. Sinoči je — gotovo dobršno vinski — pozno pripihal domov, veselo drobeč: Ura bije dve pa tri —. Pozneje tudi ni spal; slišala sem ga skoro vso noč v sobi, od koder se je širil celó do mene dim cigaret. Davi si je zgodaj skuhal kavo v samovaru, pozval Tončko, da mu je pripravila sladkor, pa je odšel prav tiho. O, gotovo se že kesa! Kaj šele bo? — Popoldne: Slavko! — Ne porečem ti niti z Bogom. Ne boj se!

Toda kaj? Nekaj mi pravi, da sem tudi jaz malo kriva, da sem nagla in trmoglava. Ej — če tudi, pa sem žena, sem gospa, in on mora slušati, on udati se. Ali misli, da mu bom samo za deklo, za kuharico? Moti se . . . Moti se . . .

3.

Zvečer isti dan.

Prav nestrpno že čakam glasú od doma. Kaj se je moralo zgoditi? — Da bi že ne bila z mesecem tako na koncu, bi se odpe-ljala z ostalimi novci, a nimam toliko. In pa ž njegovim denarjem, ne, ne! Za moje zavarovalne knjižice ga bom tožila, samo da bom zopet pri mami. Bo že videl, kdo je Netka Medičeva! Danes ga ni bilo niti kosit; pa kako dobro kosilo sem naročila Tončki, seveda le zanj; jaz ne uživem ničesar več pri tem neotesancu. — Kako prazno, pusto je tukaj! Zakaj ni nikogar po-me? — Če ne bo nič do jutri, se moram kam obrniti po novce, a kam? Bomo videli. — Čemu se neki Tončka drži tako veselo? Kadar se obrne v stran, se smeje. Čakaj, raz-posajenka! Še nocoj ti povem, kaj te čaka — brez mene.

4.

Popoldne 26. mal. srp.

Križ vrh križa! Pismo, da, pismo od mame je prinesla Tončka in se zopet smeh-ljaje vrnila v kuhinjo. O, če bi vedela, kaj je prinesla zame in zase: ona pojde iskat druge službe, jaz pa gotove — nagle smrti. Mama pišejo: „Potrpi, potrpi! Sestri se ti smejeta in pravita: saj je hotela že v visoki šoli povsod premagati s svojo trmo. In, ko je namerjala svoje odličnosti razkazovati celó kot novovstopivša redovnica med redovni-cami, so ji prošnjo zavrnilo, spoznavši njeno trmo. Kaj hočeš doma? Za Mimi bom komaj še zmogla ženitno opravo, ako mi vsaj ne-koliko pomore tvoj Slavko, potem bodeva pa s Fani stradali — ne vem doklej. Po-trpi, pravim! Potrpljenje prebije“ . . . brr! tega ne maram prepisovati seveda, ker ni vredno. O, smrt, pridi, pridi! Sladka smrt, objemi me z mrzlimi rokami, vzemi me, steri! Kako težko te čakam!

5.

Zvečer, 27. mal. srp. 1897.

Zopet je minul jeden dan, kakoršnega ne bi privoščila najhujšemu sovražniku — le

njemu seveda, samo njemu. Upam, da jih meni ne mine mnogo več takih. Čitala sem, da umre človek za gladom v štirih ali petih dneh, ako ne užije prav ničesar. Danes je že drugi dan — —. Da, tako strašno, a tudi junaško smrt sem si izvolila; svet se bo čudil, in Slavka bo sram, dasi kaže sedaj, kakor bi mu bila ona žalitev toliko mari kot lanski sneg. Čakaj malo! — Sinoči je zopet ostal zunaj brez večerje in prikolo-vratil domov pozno glasno prepevaje: Luna sije, kladivo bije vse te loške purgarje . . . O, kako me draži! Toda le naj! Njegovo dosedanje samovanje lepo kaže, da bo kmalu: pijanec. Zame se ne zmeni, niti dek-le Tončke ne vpraša, kje sem, kaj delam, če res namerjam umreti njemu v sramoto. Ta čudak! Danes zjutraj je pripravila Tončka kavo obema; on jo je popil brez znamenja skvarje-nega želodca ali razburjenih živcev; jaz je pa nisem in je ne bom nikdar več. Tončka mi jo je prinesla v sobo, Tončka jo je nesla iz sobe ter se ž njo gotovo smehljaje po-gostila, misleča: Bog ve, o čem živi naša gospa; tako je bleda, upadla, mrtvaška . . . A vse presega njegova drznost danes opoldne.

Vrnil se je iz šole — gotovo, da bi me še huje ujezil, nenavadno — še nekoliko pred poldnem. Videč pripravljeno na mizi tudi zame — ha, ha! — se je pošalil s Tončko, češ: kaj bo dobrega za kosilo, ter pristavil v svoji kmetiški hudomušnosti — prav dobro sem slišala: — morda tudi pe-čena polivka . . . brr! — Dekla se mu je nasmejala tako zaupno — videla sem skozi ključavnico —, da sem ji brala kar iz očij: Kako nesrečna je vaša gospa, ki strada za-stran tiste polivke! Pa rekla ni ničesar, in tudi on ni črhnil o meni niti besedice do obeda. Tedaj se mu je zmračilo čelo, seveda, a mene je nasitila njegova jeza za nekaj ur. Revež, doktorček, kako si majhen, malen-kosten!

„Pojdite, Tončka, in recite gospej, da čakam, da bo kosilo mrzlo, če ne pride!“

Zastonj!

„Recite, Tončka, da jo prosim, naj se ne kuja kakor razvajena deca. Mene je že sram:

kosilo je za oba, kisljih obrazov pa za vse preveč.“

Zastoj! Gospod doktor in profesor, ne boš me videl.

O, to je bila osveta, ko sem stala pri durih in se naslajala ž njegovo jezo!

„Povejte, Tončka, da bom poslej začel vso stvar drugače; gospa se bo še kesala; jaz nečem biti neotesan, robat, surov, kakor bi bil za potrebo —.“

— in brez potrebe, kmet, in brez poboljšanja. Ha, ha! Nekaj je zagodrnjal, videč, da me ni iz sobe, vzel senčnik ter šel od kosila, katerega ni okusil. Vidim, da je že začel plesati kakor medved, ko so mu zakurili pod nogami. Dober tek! Ako bi se ne bila tako trdno odločila umreti, bi rada živela, da bi ga le jezila.

In moja mama! Kako me jezi ta list: „Ali sta se že pobotala? Je-li že vse zagrnjeno s plaščem miru in sprave? Upam. Veš, take stvari se dogajajo med iskreno ljubečimi se zakonci največkrat; a potrpljenje, izhajajoče iz ljubezni, ki ne vplamti kakor slepa strast ter ne ugasne kakor snop slame — potrpljenje, pravim, doseže vse, premaga vse. In če ne boš s potrpljenjem premagala Slavka ti, pravim, premaga on tebe. Ondaj pa, moja ljuba Netka, boš občutila tisto svetlo, toplo solnce, ki ljubko greje srca po resnični spravi. O, kako je lepo tisto solnce, in jaz ti ga privoščim, moja ljuba Netka, privoščim, pravim, za najdaljši dan tvojega življenja. Tista mehka gospa Medičeva pa tudi nisem, kakor misliš; to sčasoma že spoznaš tudi sama.“

O, spoznam, mamica, spoznavam že, to je res, a tudi ti in vsi spoznate — prepozno. Tudi v mojih žilah je nekaj očetove navdušenosti in odločnosti, ki mu je pomagla k boljšemu kruhu: „Gospod predsednik“, mu je rekel papa, to je vredno spomina, „iz dolgov ne morem, otrok imam polovico preveč, in jesti moramo vsak dan: povišajte me, kakor sem prosil, ali se ponižam sam — s samokresom v zemljo.“ — Predsednik se je zbal, moj papa je dobil boljšo službo. — Tako hočem izkusiti in, seveda, dognati tudi jaz.

6.

Zjutraj 28. mal. srp.

Pridi, smrt, le pridi!

Roka se mi trese, mraz in vročina me prehajata, ko to pišem.

Menila sem, da ga ukanim, če si velim nositi jed v sobo in skrivoma zopet iz sobe. Tončka, ta nagajivka, mi je sinoči povedala s smehljajočim licem, da tudi on dohaja domov redno, naroča jed v sobo in jo pošilja zopet iz sobe. Morda je obupal in sklenil umreti. Kdo ve? A, da bi jaz šla s sveta za gladom kakor on, o ne! Rekli bi: rada sta se imela seveda; pa tega ne maram, za nič ne maram. — Naj umre on, če hoče vsled stradanja, ali naj posnema slovečega Succija: jaz nobenemu ne zavidam slave. Jaz se moram premisliti in izvoliti seveda drugačno, a vsekako naglo in originalno smrt. — O, kakšne težave! Čutim, da se onesvestim! Kar črn svet vidim okolu sebe . . . in kdaj bo še konec? Danes je mojega gladovanja komaj tretji dan, in navzlic vsi notranji onemoglosti čutim, da oni, ki so trdili, da umre človek za lakoto v petih dneh, tega niso izkusili sami. Jaz pa tudi nečem in nečem. Tončka, Tončka! — Ali ta otrok se mi bo zopet smejal in ponujal juhe. Naj ponuja!

7.

Zvečer isti dan.

Samo okusila sem nekoliko krepila, pa čutim doslej neznano gorkoto in ugodnost po vsem životu, novo prijetnost, novo moč življenja, in še vedno glad. Človeško telo ima prav živalske potrebe; duh je, ki ga povzdiguje, volja ga odlikuje, in dosledna odločnost mu daje krono stvarstva. Tako mislim jaz, dasi nisem nikoli rada gojila modroslovja ali kar bi bilo osobito v takem položaju, seveda, kakor sem jaz, prav smešno. Ali dosledno, kakor sem sklenila, gotovo se mu hočem spraviti s poti, da ga bo sram. Že dolgo ugibljem: kako? in še sedaj nisem uganila, ker me je predramila Tončka — s tistim smehljajem — ponujaje mi večerjo in pripoveduje novico, da je tudi on vzel nocoj

nekaj juhe in par kapelj vina. — Hm! — Prav kakor jaz — čudno! — Naj dela, kar hoče. Tako dolgo se moram še hraniti, da izmislim pravi način smrti. — Žvepljenke! — Tam-le so na mizi! — Žerjavica! — Kaj bi rekla Tončka? — Okno za na cesto! Brrr . . . divjaška smrt! Do jutri že izberem kaj pametnega; ako ne, iz mesta k mostu, pa v reko. In vse to se mora zgoditi prav na tihem, da ne bo slutil ničesar. Ne pustim mu niti črke v slovo, da spozna, kako ga preziram. Naj le strada, dedec, če hoče še tristo let po moji smrti. Jutri, jutri!

8.

Dostavek poznejšega datuma.

Prav zabila sem na svoj dnevnik, nekdanjo jedino uteho, kjer sem brezupno tožila svojo nesrečo, mu zaupala svoja čustva. Kako naj končam začeto delo nesrečnega razpora? Jezi me, čemu sem se ga lotila. Kar zagnala bi svinčnik in dnevnik skozi okno, ko bi bilo možno s tem odpoditi tudi neprijetne spomine. Toda, kar sem že začela, pravijo seveda, da je moja navada, moram tudi končati; pa bodi še ta spis — dete moje trmoglavosti, zadnje dete, saj umeva prof. dr. Slavko Ržen to mojo bolezen po svoje in jo tudi zdravi po svoje. Uspehov ni treba omenjati.

Tisto jutro po prečuti zadnji noči v Slavkovem stanovanju, ko sem zaužila zajutrek — kdo bi se lačen odpravljal na zadnjo pot? — sem se namenila kakor običajno v cerkev, na sprehod, v večnost . . . Tudi Slavko je pozajutrkoval — sem slišala — ter se odpravljal, kar sicer ni bila navada o prostih dneh — na sprehod. Spoznala sem, da je to njegova muha, in rekla Tončki v kuhinji:

„Samo nekoliko pojdem na zrak!“

„Tudi jaz, Tončka. Ali so črevlji?“ je bila njegova prijava naravnost iz sobe. Name je delovala kakor najhujši Kneippov poliv: Ali misli resno, ali se norčuje?

„Sem se premislila, ne pojdem.“

„Pa še jaz ne pojdem.“

V meni je vrelo, ker me je oponašal ta — — ?“

„Ali se ti meša?“

„Ali se ti meša? Kaj je to?“

„Kaj je to, no? Pusti me na miru!“

„Pusti me na miru.“

„To ne neha do sodnjega dné.“

„Seveda ne neha“ je odvrnil, in opazila sem, da se je nasmehnil, a ne zlobno, marveč pomilovalno, dobrohotno, kakor oče otroku, spoznavšemu dovršeno budalost. Očitno mi je bilo, da mi želi prav, in spomin na pobite lonce ter potrupano drugo posodo mi je bil zopern; udala se pa nisem.

„Zakaj me ne pustiš v mesto?“

„Kdo ti brani?“

„Ti, ker hočeš z mano.“

„Kdo je rekel to?“

„Ti sam!“

„Prosim lepo: če hočem jaz iz hiše, grem lahko, kamor hočem.“

„Tudi jaz, kamor hočem.“

„To je zopet stara pesem, samo da si jo sedaj začela ti, ne jaz.“

„Stara pesem in nova pesem, ki bo pa kmalu na koncu.“

„Da, če hočeš, jo nadaljujem jaz: stara in vedno nova pesem, kakor o nesrečni ljubezni.“

„In izgubljeni moji sreči.“

„In užaljeni trmi.“

„In tvoji neotesanosti.“

Toliko kot nič je manjkalo, da mu nisem rekla: kmet, pa je prenašlo nadaljeval prvo — žal — vijolino:

„In o pobitih kozicah, steklenicah, kupicah in — o pečeni polivki.“

Kakor bi me stresla električna iskra, je vse vskipelo v meni. Najrajša bi mu bila skočila v lase in izpraskala oči, ne! Slavko ima še lepe oči, teh ne! Te oči so me gledale tako pomilovalno, proseče in ljubeznivo, hkrati pa tako samozavestno, da sem nehoté čitala v njih: Dete moje, k meni, le k meni! Tu ti je uteha in mir. Jaz sem zmagalec, tvoj zmagalec, da še zmerom tvoj —. Vedno ljubezniveje se je nasmehoval, in oči so bile vedno lepše, seveda one modre oči.

Vendar se nisem hotela udati, vsaj naravnost ne, a v svesti si svoje krivde, sem poskusila še — zadnjo bitko.

„Pa si se hotel ugonobiti zastran take pobijalke, razbojnice, skaza-kuharice . . .?“

„Kdaj?“

„Te dni s sestradanjem — brez zamere.“

On me je zavrnil tiho:

„Hm, hm! Vse vem: to se je namerjalo — pri sosedovih; ni res, Tončka?“ Dekla, seveda, je prikimala zopet s tistim nasmehom, a Slavko je nadaljeval glasno, dobrodušno: „Nekoliko sem bolehal na želodcu vsled dolgih sej pri izpitih, to je res; tudi med prijatelji sem se kratkočasil zvečer, pri Petelinu, ker nisem imel doma nikogar razven prostovoljne Succijeve naslednice, o kateri sem vedel, da jo ozdravi glad — brez zamere.“

Sram me je bilo in le navidezno sem trdila, da ni res, poslala Tončko na trg ter začela s pripravljanjem kosila in nalašč — tudi čebulne polivke, katera se mi je pa danes izvrstno sponesla.

Slavko je gledal mene in polivko ter se mi smejal brez vsakega oponašanja, zato sem ga vprašala:

„Zakaj si me pahnil skozi vrata, grdoba?“

„Da mi nisi pobila vse kuhinjske posode; sem še suplent.“

„Pa to je grdo.“

„Seveda ni lepo; a kadar bo posoda zopet cela, te lahko pripeljem slavnostno zopet nazaj in zaklenem vrata — zunaj.“

Kaj sem hotela reči na to. Smejala sem se in jezila, seveda.

„Zakaj si me pa zjutraj oponašal?“

„Hm, hm! Veš, dušica, to je tako: ker ni šlo z grda, sem skusil z lepa; nekaj gotovo pomaga.“

„Vidim, da si filozof tudi v praksi.“ Pogledala sem mu v oči in v brado.

Pogladil si je tisto lepo, črno brado in mi zapretel s prstom odhajaje v sobo:

„Tako, tako!“

Opoldne je bil pri obedu zopet stari red in nekdanja prijaznost, a meni stokrat lepša. Tisto zlato solnce . . .

„Ti“, mi je rekel, „Tončka je imela te dni mnogo opravila s teboj; treba, da ji kaj navržeš.“

„Sem ji že dala — krono.“

„Mhm, dobro!“ Ko je prinesla Tončka drugo jed, ji je podaril tudi — krono, ta nagajivec, in me pogledal pomenljivo.

Zopet sem molčala, zakaj popolnoma me je imel v oblasti.

Moja mati je pametna žena: vedela je naprej, kje bo dobro njeni Netki; jaz pa upam še lepših dni. Veselim se časa, ko bo Slavko v zadregi in zardel stopil k moji mami ter jo povabil na botrinjo.

To sem morala še dodati dnevniku, če-tudi mi ni vse v čast, pa mi je v veselje.

Ivanu Veselu Koseskemu.

Sloveč ni bil in slavjen ne,
Pač skoro bil pozabljen je,
Dasi zaslužil častnih dik
In venca je iz lavorik.

Kar storil je za narod svoj,
Med nami še ima obstoj.
Zakaj pa strt bil nanj spomin,
Ko bil je Slave vreden sin?

To je usoda naših mož,
Da trnja jim sadé, ne rož,
In da pozabijo ob noč,
Kaj rodu bili so nekoč!

Posavska.